

Пише: Ги Метан

Шок без терапије довео лопове на власт

Ирски политички аналитичар Мартин Сијеф оцењује да је Русија сама применила стару Монроову доктрину коју САД примењују од 1822, по којој ниједна друга сила не може да интервенише у њиховој сфери утицаја. Ако су Путинови поступци „ризични за мир у свету, они су повезани с наслеђеним страховима Русије и њеном легитимном бригом за своју безбедност. Агресивна стратегија проширивања НАТО-а изазива потребу Руса да реагују на то. Допадало нам се то или не, доста је оправдања да интервенише на Криму – који је био руски од 1783 – и Украјини, која није била доскоро у сфери САД.”

Стивен Ф. Коен, совјетолог и професор универзитета Њујорк и Пенсилванија, забринут је због тријумфа јединственог мишљења у америчкој јавности и политици: „Нови хладни рат ће бити утолико опаснији што у САД нема истинског противљења. Ми, противници кобне владине политике, немамо подршку ниједне утицајне личности нити Конгреса, који је постао двопартијски бастион политике сукоба. Тенденциозне анализе у медијима се мало разликују: увек је све кривица Руса. За свога живота не сећам се тако озбиљног неуспеха демократске расправе као током украјинске кризе.”

И у Француској се дигао глас против једностраног и искривљеног става, који је догађаје у Украјини учинио неразумљивима јер мотиви Руса никад нису приказани, ако се изузму бескрајне референце на њихов наводно наслеђени „експанзионизам” и жељу да обнове совјетско царство, које су сами окончали. Бивши министар иностраних послова Ибер Ведрин наводи да је „западна политика према Русији од 1992. била истовремено отресита, провокаторска, чврста и мека, и најзад недоследна. Најпре лошим америчким саветима ултралибералног великог праска (шок без терапије!) који је уништио економски и социјални систем у Русији и спровео клептократију. Обећања да ће Украјина ући у Европу с лакоћом су уздрмана, без икакве шансе да се краткорочно конкретизују.

Проктеви за проширењем НАТО-а на Грузију, Молдавију, Украјину и Азербејџан, који су се јавили у доба Клинтонa, а затим Буша: много провокација у очима Москве.”

Зашто се у западним медијима никад не преиспитује легалност, легитимност и надасве ефикасност западних војних интервенција, док се нештемидице денунцира жеља потчињених сила да се одбране? Ефикасност се овуде прокламује као врхунски критеријум, али никад се не помиње прави биланс војних операција спровођених 25 година? Да ли су Сомалија, Либија, Ирак, Авганистан, Сирија, а сад и бомбардовања ИД-а, имали успеха? Да ли је топовска политика довела до мира? Да ли су бомбе, демократски бацане на авганистанске талибане и исламисте у Малију, донеле мање патње и уништења него руске бомбе бачене на чеченске побуњенике? Да ли морални теме-

љи наше међународне политике припадају променљивој геометрији? Зашто су границе Украјине 2014. биле неповредиве, а нису Србије 2008, као ни Чехословачке 1993?

Зашто је међународно право погажено понашањем Руса на Криму, али не и понашањем Европљана који су гарантовали отцепљење Косова 2008? Али то су другачије ствари, рећи ће неко. Стварно? А зашто? ЕУ, која је подигла велику га-

Да ли је Крим окупиран или само враћен матичној држави?

Зашто је ЕУ подигла велику галаму када је Русија подупирала повратак Крима у њено окриље, а апсолутно није рекла ништа док се 1991. распадала Југославија и чак 2008. гарантовала отцепљење Косова од Србије?

ламу кад је Русија подупирала повратак Крима у њено окриље, апсолутно није рекла ни реч кад се 1991. распала Југославија. Зар права русофонних мањина у Донбасу и на Криму теже мање на ваги људских права од оних народа бивше Југославије? Зар становници Абхазије и Јужне Осетије имају мање права од становника Косова, иако су претрпели масакр који је извела грузијска већина током погрома 1989. и 1992?

Зар није боље да су хиљаде милијарди долара потрошених на касетне бомбе, вођене дронове и приватна удружења плаћеника, биле уложене за искорењивања беде, очаја и недостатка образовања који су корен ширења тероризма? Каква се корист може извући из тог војног мешања и окупације појединих земаља? Не изазивају ли они хаос где год да су? Да ли је локално становништво, „ослобођено” магијом бројних западних интервенција достигло мир? Зашто се то никад не помиње, док се Путину пребацује што је помагао побуњеницима у Донбасу?

Зашто се сматра добрим новинарством интервју председнице Удружења мајки руских војника, блиског антивладним организацијама, али не и мајки украјинских, које су дуго протествовале у Кијеву против жртвовања своје деце, од које је тражено да убијају сународнике у Донбасу? Зашто су озбиљне новине недељама развлачиле чак и најмање вести о наводним конвојима руских камиона на украјинској граници и понављале да Руси наоружавају сепаратисте, а не говоре ни реч о испоруци „несмртоносног” војног материјала украјинској војсци? Зар је долазак стотина војних саветника и стручњака за пропаганду у Украјину безазлен?